

דברי הכפר

גיליון מס' 2527 * כ"ב אב תשע"ח * 3 באוגוסט 2018
כפר הנשיא * עלון פנימי
עורכת: שושנה שרקי sachlav@kfar-hanassi.org.il

לפני כשבועיים ימים, הלך מאיתנו חבר יקר: נתן בן אבי. יהי זכרו ברוך. והרי דברים שאמרו בהלוויתו.

נפרדים מנתן בן-אבי

נתן ג'ק בן-אבי (קופ) נולד ב-12 באוגוסט 1926, בבוסטון, מסצ'וסטס, להוריו ג'ין ואברהם.

גדל כילד יהודי בשכונה אירית קתולית, באווירה לא אוהדת.

במלחמת העולם השנייה הוא זייף את גילו, והתגייס בגיל שש-עשרה וחצי לצי האמריקאי. שירת כמלח על ספינת תדלוק בשם USS MISSISSINewa. ספינה זו נפגעה בנובמבר 1944, באוקיינוס השקט, מטורפדו יפני מאויש, שגרם להתפוצצות מכלי הדלק. 63 מלחים נהרגו, ונתן – ועוד רבים – נפצעו. הוא היה בן שמונה-עשרה.

בחודשים האחרונים, לאחר שעבר ל"בית יונתן", מצאה מירב, בעת שפינתה את ביתו, את עיטור PURPLE HEART, לב הארגמן, אותו מעניק הצבא האמריקאי למי שנפצע או נפל בעת שירותו הצבאי. נתן מעולם לא סיפר על כך למשפחתו.

הוא עלה ארצה באוגוסט 1956, כנראה החבר הראשון שהגיע ארצה בטיסה (של TWA).

במשך חצי שנה למד באולפן במעין צבי, שם פגש חבר'ה מגרעין ה', התיידד איתם, ובמרץ 1957 הגיע איתם לכפר הנשיא.

בינואר 1959 נישא ללילה, שהגיעה הנה עם בנה סטיבן – עומרי – ב-1958.

המשפחה התרחבה עם לידת מירב ואבי (אביאל).

נתן עבד בעיקר בחקלאות: בצאן, במטע ובפלחה, ובשנות העבודה האחרונות שלו עבד בהרכבת ברזים במפעל הבונים.

נתן היה חבר שקט, שכמעט לא התבטא בציבור, בע"פ או בכתב. לא שאף לתפקידים ציבוריים, עשה את עבודתו וכל התורניות הרבות וגידל את ילדיו.

את אהבתו לספורט ביטא באהדתו ל"בוסטון סלטיקס" כמובן.

רונית ה. זוכרת איך נתן לימד את עומרי סייף, וכמה קינאו בו שאר הילדים, עד שנפתח במשק חוג סייף בהנחיית המורה ורדי, ונתן היה הסגן.

גם ריצות ארוכות אהב נתן. ארווין הזכיר את קבוצת הריצה למרחקים ארוכים, וההומור שהשרה סביבו נתן.

לנתן היה כתב יד (באנגלית, כמובן) יפהפה, גרפי ואחיד. הוא אהב לשחק שח ולמלא תשבצים.

בשנים האחרונות התערערה בריאותו, והוא זכה לקבל את רוני, המטפל האולטימטיבי. רוני ליווה את נתן בעדינות ובמסירות, ושיפר את איכות חייו, ככל שניתן. לאחרונה עבר לבית יונתן.

הוא זכה למות נשיקה, בשנתו.

לעומרי, מירב, אבי, דינה ולילה – אנו איתכם באבלכם.

רחל גינת 2018/7/17

נתן בן-אבי

נתן הצטרף לגרעין ה' במעין צבי באביב, שבוע לפני פורים.
 יחד איתם הגיע למחנה קטן בשם כפר הנשיא.
 פחות ממאה אנשים, מקום קטן, כמה צריפים, וצריף חדר אוכל.
 הוא גר בצריף ט', שישה חדרים, שניים בחדר, עם הרווי ג'קסון.
 כיור מחוץ לחדרים, ובו רק מים קרים.
 נתן עבד במסירות בענפי המשק, מגד"ש (פלחה) עד המטע והצאן,
 ובשנות העבודה האחרונות שלו – במפעל הבונים.
 הוא היה שם
 השתתף בכל המטלות: חדר אוכל, מחסן נשק, מוסך, מסגריה...
 התייצב גם לכיבוי שריפות.
 הוא היה שם
 שמירה, ככל החברים, וצחוקו נשמע בכל התורנויות שהוטלו עליו -
 כי הוא היה שם
 תורנויות שבת, תורנות פריקת אוטו, משלוח עופות, שינה בבתי
 ילדים...
 כי הוא היה שם
 ניתן לומר - חבר קיבוץ. נתן בן אבי – חבר מן השורה.
 ובלעדיו לא הייתה כלל שורה.
 ובלי אנשים כמותו, אולי לא היה מתקיים הקיבוץ של היום.
 יהי זכרו ברוך.

הרווי ג'קסון

**אנו משתתפים בצערה של
שאולה אלמן ובני המשפחה
עם פטירת אחותה**

מירי ז"ל

**בארה"ב
אחרי מחלה קשה
שלא תדעו עוד צער**

ציור: מרקי מרקוסון

בואו לטייל בקיבוצנו 2 / טומי עמית

השלט השני וגם הצריף השני שאספר עליו הוא כמובן צריף חדר האוכל. נשארה ממנו הרצפה ומרצפות התוספות שהדבקנו אליה.

גם צריף זה היה מיועד למגורי החברים אבל לא היה לנו איפה לאכול. אז לא הרכבנו בו את המחיצות של חדרים נפרדים, ובאופן "זמני" השארנו אותו כאולם אחד ובאמת זה היה זמני: רק אחת עשרה שנים.

צריף זה היה מרכז הקבוץ שבו התקיימו כל הפעילויות הציבוריות: סידור עבודה כל ערב, כי לרוב החברים לא היה מקום עבודה קבוע.

ישיבות של וועדות: לפעמים שלוש ישיבות בו זמנית בפינות שונות. אסיפה כללית כל מוצאי שבת, ומסיבות רבות מכול הסוגים.

לומר את האמת, לא היה לנו מקום אחר לבלות בו את שעות הפנאי. חדרי המגורים היו קטנים וצפופים מדי לבילוי וגם לא היה בהם ציוד מלבד מיטה וכמה ארגזי תנובה כרהיטים.

לאחרונה הוצב שם מודל הממחיש את חלוקת השימושים של המבנה כולו.

הדבקנו אל צריף השוודי המקורי צריפונים שקודם שימשו במנסורה. לתדהמתנו, יום אחד, עפו כל התוספות האלה ברוח עזה שפקדה אותנו וחלקיהם התרסקו לחלוטין. התגייסנו והזדרזנו להקים את כל זה מחדש ובצורה יותר יציבה. גם הוספנו צריף אחר. אבל עליו אספר בכתבה עתידית.

בקיצור: כאן תססו חיי הקיבוץ בשנים הראשונות, קיבוץ שרובו עולים די חדשים ולמרות כול המאמצים, השפה האנגלית המשיכה לשלוט בו.

עד לפעם הבאה

שלכם טומי

/ז/;

תודה

תודה רבה לדליה זלצברג

שהרימה את הכפפה

ותרמה שעות רבות מזמנה

החל מיצירת הקשר עם עו"ד תורה שרייבר דאגה למחיר קבוצתי הוגן

והמשיכה ביצירת קשר ותיאום עם חברים .

דליה תודה על הקשר, התקשורת, הסבלנות, האכפתיות וההכלה של כולם

עשית עבודה נפלאה יישר כוח.

איילת מנהלת רווחה

כל הכבוד

תודה לכל המארגנים והמתנדבים שיזמו והרימו סופשבוע מדהים לחגיגות ה - 70 של המשק.

היה נפלא וכמובן מרגש לחגוג ביחד איתכם, קהילת כפר הנשיא.

החזרתם אותנו למסורת ולנוסטלגיה שרק ניתן למצוא כאן.

הייתה שמחה אמיתית, חמה ומרגשת שהזכירה את היכולות המיוחדות של המקום.

תמשיכו בדרככם החזקה והנחושה, גם אם יש תקופות מאתגרות.

תודה. אורה נ.

לחברים שלום רב! /אלי בן-עמי מנהל משק.

לפי בקשת עורכת העלון מעלה על הכתב את דבריי בערב חג המשק.
הפעם בלי דרקונים, זמרת ומשורר לאומי.

שמח אני להיות אתכם הערב, ותודה שהזמנתם אותי לברך.

כשהייתי חבר קיבוץ הצלחתי להגיע עד חג ה-30 של יישובי. מודע להבדל,
למשמעות ולזכרונות של 70 שנה.

עם זאת מבקש לדבר אתכם על העתיד ולא על העבר.
אבל צריך שני משפטים מכוננים מההווה כדי להתייחס לעתיד. אחד באנגלית,
במבטא המשובח שלי, והשני בעברית:

God makes them, Kfar Hanassi takes them.

יש רוח לא נורא, טעות ולא יחזור.

מחד, מדובר בהומור עצמי נחמד, מעיד על ענווה וחשיבה ביקורתית. בדרך
כלל מנבא על פתיחות וקבלת השונה והאחר. מאידך יש בעייתיות מסוימת
שמורה על חוסר הערכה עצמית וחוסר תקווה.

בהקשר הזה אומר לכם ולעצמי שתמצית תפקידי, הוא להפוך את שני
המשפטים הללו ללא רלוונטיים, משימה שדורשת תהליך ומעשים אך אפשרית
מהטעמים הבאים:

1. אנו משקפים לכם את המצב מזה זמן. אנו גם אומרים מה יש לעשות כדי
להיחלץ, יהיו קשיים, יהיו וויתורים אך אפשרי. אבחון, הצבת מטרות הוא
שלב הכרחי וראשוני, אך לא יחיד.

2. אנו מבינים שנדרש הסדר לצורך כך ובגלל המורכבות נדרוש שיתוף פעולה
של האזור והתנועה. אנו משתפים אותם מזה זמן באבחון ובפתרונות וגם
מתעקשים מהם להתחבר גם באופן שמחד הם יכולים ומאידך התרומה
תהיה משמעותית. בשבוע האחרון הושגה התקדמות. נדווח על כך בשיחת
חברים שתכנס בקרוב.

3. יציאה ממשבר דורשת עבודת צוות. יש לגעת בהרבה נושאים בכל אחד
מהם לעומק ולאורך זמן. זוהי לא מלאכתנו של אדם אחד.
הצלחנו לגבש צוות של ממלאי תפקידים ומנהלי ביניים מסור, סולידארי
ומחויב. צוות שגם יודע לעבוד בשיתוף פעולה.
אנו לפני שיתוף הציבור בתהליך. כאמור תכנס שיחה בקרוב. השיחה תהיה
בהשתתפות נציגי האזור – מועצה אזורית ופיתוח הגליל.

חנ 70 נח

אלי

פצימות ב"לב הקיבוץ" / רחלי ומעין

אני יושבת עכשיו במועדון, לאחר שהגשתי ארוחת צהריים לילדי התלתון שאוכלים ארוחת צהריים בלב הקיבוץ במשך כל החופש הגדול. עכשיו הם יושבים ורואים סרט והמקום שקט ורגוע. ויש לי רגע פנוי לכתוב לדברי הכפר. אז כן אנחנו לאחר חג המאה ה-70. וכשאת מסתכלת לאחור אל הזמן שישבנו במועדון בערב של ה'מרחב הפתוח', ואנשים שהגיעו אמרו מה הם היו רוצים שיקרה בחג. ואז לקחו על עצמם לארגן ולהוביל את החלום שלהם ביחד עם אנשים אחרים מרעיון עד ביצוע. ועכשיו מכאן אני יכולה להגיד בלב שלם שכמעט כל החלומות שעלו באותו ערב התגשמו בצורה כזו או אחרת. היה לנו טיול חברים, ופינות חמד, סיפורי מקום, ערב בו זכרנו חברים שנפטרו, ערבי 'קשרים', בראנץ' של פעם, מופע גדול, מסיבת ריקודים, מוזיאון הצריף, שוק בכפר, אלבום 70, חולצות חג, חידוש ספר המטעמים של הלב. הכבשים שוב חידשו ימיהן כקדם ורועות צבועות בכיכר של אפרים מעין. בקיצור שפע של אירועים שכולם התחילו ערב אחד אי שם בשנה שעברה והתגשמו.

אני ורחלי שהתפקיד שלנו היה רק לדאוג ולעזור לדברים לקרות, ולעזור ולתמוך, מבקשות להגיד תודה ענקית לכל החולמים שביצעו ולכל השותפים שלהם. ולכל המתנדבים הרבים שתרמו מזמנם ומרצם והתגייסו להטות שכם ובסוף עוד אמרו לנו תודה. אז שוב, תודה ענקית לכולכם מכל הלב! כי ללא התנדבות שכזאת לא ניתן היה ליצור שנה שלמה של פעילות וקשר בין חברים ואנרגיה טובה.

באופן אישי כשאני רואה אנשים מתנדבים, זה מחזיר לי את האמון באדם, הלב שלי מתרחב מאושר אמיתי. אשמח מאוד אם נצליח להמשיך את הרוח הזאת הלאה אל השנים הבאות אלינו לטובה, ושנצליח להפוך את כיוון המטוטלת ממסירות שבת שסדרן העבודה סידר לנו למקום שבו אנו מתנדבותים במקום שמתאים לנו. ושכל אחד בקהילה ימצא לו מקום שבו הוא מרגיש נוח להתנדב ולתרום לקהילה. אז שוב תודה, תודה, תודה!

ויש עוד... דויד אלמן מתחיל לארגן בית קברות אינטרנטי. אנשים ילכו לבית קברות יעמדו ליד קבר מסויים ודרך אפליקציה יוכלו לדעת מי קבור שם ומהו סיפור חייו.

מספר חברים בריכוזו של מוטי בן אדיבה בוחרים שמות לרחובות. לאחר שיוחלטו השמות סופית הם יתווספו לווייז.

ומשנסתיים פרויקט חג המשק וגם כל החגים כבר מאחורינו. רחלי אומרת לנו שהיא עכשיו באמת מסיימת להיות רכזת ועדת תרבות וחגים, ולכן חשוב שכל מי שרוצה, מסוגל/ת, מעוניין/ת להוביל את ועדת חגים או מוכן להיות שותף בוועדה שיקום ויודיע לסיוון ממשאבי אנוש.

עכשיו שאנחנו מסיימות בתרבות, אנחנו נכנסות בכל הכוח לפרויקטים של לב הקיבוץ. לקדם את בית הקפה, את חדר הספורט ואת הנגריה.

ורגע לפני זה אנחנו לוקחות קצת חופש, לנוח, להתמלא בכוחות חדשים.

אני מבקשת להזכיר שעדיין אפשר לקנות בלב הקיבוץ:

- שקיות מתכלות
- ריבת מרמלה
- עוגות שמרים
- עוגות גבינה
- פשטידות תירס

אז להת' לכולכם ושיהיה לכולנו שבוע טוב.

שנת יובל השבעים לכפר-הנשיא/שושנה ש.

לקראת חג השבעים הוזמנו החברים ל 'מרחב פתוח' משם יצאה רשימה של פעילויות לאורך השנה ולערב החג עצמו: רשימת משימות ומתנדבים שלקחו אחריות על ביצוען. כבר באותו ערב הצתוותו כשמונים חברים למשימות.

שיקום הכבשים מחג השישים: לקחו על עצמם צביה כץ ואפריים מעיין. לקראת ערב החג הצטרפו אליהם מרים כהן ואחותה שולי. היום הראשון באוגוסט והמבצע עומד לקראת סיום.

הוצאה מחדש של דברי הכפר: לאחר כמעט שנתיים של הפסקה, שושנה ש. חזרה לערוך את העלון בתמיכה מסיבית של מעיין ודודו.

סרטי נוסטלגיה: סרט של שלופה על הקיבוץ. ו"כמו בתוך קופסה."
מוזיאון הצריף: דגם צריף של, איך גרו כאן פעם הראשונים.

תערוכת אומנות בקיבוץ: ציורים בנושא הקיבוץ נאספו ועדיין תלויים על קירות חדר האוכל.

שוק הכפר: בזמני הבראנץ'. בין העמודים מתחת למועדון של פעם:
מכירת חולצות לחג ה-70, ומבחר עבודות-יד של היוצרים המקומיים שלנו!

על 5 פרויקטים אלה לקחה רג'י אחריות. איך תצליחי לעשות את כל זה?
אני כבר אמצא את ה"פריירים" שלי שיעזרו לי ענתה רג'י, עם הצחוק של רג'י.
והכל בוצע. תודה למתנדבים של רג'י.

הוצאה מחודשת של חוברת העוגות של הלן: שיפי מתתיה, לקחה על עצמה וביצעה. ובטח שחברים קנו.

פסיפס – עשוי מכוסות, צלחות וקערות על הקיר מתחת לחדר האוכל: העבודה בעיצומה. בלב הקיבוץ מחכים לכם שברי חרס וחרסינה למלאכת מחשבת של הדבקות יצירתיות. חסרות הרבה זוגות ידיים שרוצות לעסוק ביצירה. מרים כהן ושולי מחכות לכם. אז תבואו. העבודה נעשית בלב הקיבוץ הממוזג. עד שתצא אל הקיר אליו היא שייכת.

שביל תחושות בשטח מאחורי המרפאה : בדרך. יתבצע במשך הזמן.

גינת בר לרגלי הבריכה ותיבות קינון היו ל"פינה מול הנוף" שאירגנו סידרו ויצרו ג'נט פרימוסט ופול בילגורי. תמצאו אותה מול הבית של שושנה ולני יודאיקין. לכו לראות.

פינת גמדים מתחת לעץ החרוב מתחת לבית בלונד: ביצוע רחלי ומעין עם ניראל מאיצטרובלים, ומשפחות עם ילדים שהתנדבו.

סופ"ש ט"ו באב 27-28.7

מופע מרכזי בערב החג: המון בנים ובני בנים הגיעו לחגוג עימנו. היה מרגש לראות כולם. לבנה אגם הפיק את הערב.

על המופע בכללותו: עם כל מה שהיה ומה שלא היה, כל הכבוד לך לבנה, על הרעיון ועל היוזמה הברוכה. כן ירבו בנים צעירים שרוצים לעשות למען החברה.

אחרי המופע, מיקי ויהודה עדר עלו על הבמה, והביאו איתם קצת רומנטיקה בשניים. ולסיום, ניר פרלסון, אדם מדר שלנו ורועי ראשקס מסאסא, עם גיטריסט מחליף (מעולה) ברי פורת משלנו. הביאו לנו שיר מקורי מההצגה העל זמנית של "כמו בתוך קופסה" - "בן קיבוץ" שרועי הוסיף לו 2 בתים מתאימים לתקופה. בקהל הנלהב פשטה השמחה. נוסטלגיה זה סוד השמור בלב...

פעילויות לילדים ונוער: אכן היו בבריכה לאחר ההופעה.

פאב פתוח כל הלילה: כן! היה! וריקודים עד אור הבוקר.

ובשבת – בראנץ' של פעם: הרעיון של אביטל, היוזמה והביצוע של צילה, אביטל, מוטי, מעין, ורחלי. זה היה אירוע מכונן. חדר האוכל נראה היה אפילו טוב יותר מפעם. האוכל הוגש בחיוכים גדולים ושמחים (כמו פעם?). מוסיקת רקע קלאסי רגוע (מהאוסף של אביטל) וחיוכים ושמחה ושלווה מה נשמע ואיזה יופי איזה כייף חיבוקים נישוקים והורים וילדים נכדים ונינים. ומי שלא ראה את שמחת הבראנץ' לא ראה שמחה מימיו. הרבה תורנים עזרו והגישו ומילאו מגשים. כמעט כמו פ...? לא! ברוח הנוסטלגיה שמחנו מאוד. כולנו לא מה שהיינו וכל הסובב אותנו שונה, אבל, אנחנו עדיין יודעים לשמוח.

לקראת היציאה משם שמעתי את מקס מדר אומר: עכשיו אני מתחיל לפחד. כל כך הרבה אנשים באו מבחוץ, הם רואים שטוב לנו כאן. אני פוחד שמחר הם כל

האנשים האלה ירצו לבוא לכאן כי הם בטח חושבים שככה זה אצלנו כל הזמן.
מה נעשה איתם?

טוב היה להיזכר.

תבורכו על הרעיונות, היוזמות, הפעילויות, הרצון הטוב לעשות, לתת, לעזור.
ועל הכל ועם הכל כמו תמיד, הבלתי נלאות; מעין ורחלי' שתמכו ועזרו וכיוונו,
שהחגיגה תהיה **10**.

**ללא ספק! אנחנו עדיין חברה חזקה ונהדרת.
שיא שיא שיא כיפק לכפר הנשיא.**

ש.ש

הביטו וראו איזה יופי. גם אתם יכולים. בלב הקיבוץ. מוזמנים

יש עוד המון עבודה

בואו. הורים וילדים וחברים...

חג המשק 70 – בשבילי / לבנה אגם.

ראשית, אני מודה מקרב לב לכל מי שעזר בהכנת המופע ובכלל בהכנת החג. חג המשק הדהד לי בהקבלה למה שכתבתי ב"דברי" בשבוע שקדם לחג. על ראייה כוללת קהילתית ולא פרטנית מקצועית. על תהליך ריפוי קהילתי, ועל כך שמופיעים הסימפטומים הקשים כביכול, כסימני ריפוי. וליוותה אותי סמליות המתחברת לרוחי ולדעתי, בכל פרט, כמעט בכל רגע במהלך החג.

ראיתי בסופ"ש הזה את הדרך שלנו, את הפיכת ההתכווננות הרגשית שלנו מיאוש לתקווה. חודשי ההכנות למופע חג המשק היו בשבילי מראה למשבר הקהילתי שעליו כתבתי, הרגשתי מאוד חזק את התחושה שכל אחד לקח צעד אחורה למאורתו הפרטית, בבחירותיו לאן להפנות את משאביו. אלה הצרכים שלנו כרגע, זה בסדר גמור ובעל חשיבות לשימת לב, יש לזה מקום מאוד חשוב בתהליך ההתקדמות מעלה. אני מרגיש זכות להיות במקום הזה, כמפיק המופע ש"נכשל" (מבחינה זו שהוא לא הוצג לקהל כמו בתכנית או קרוב לה) ולהבין מזה את הדברים העיקריים.

להבין שבאותה מידה, יכול היה המופע להתקיים כרגיל ללא כל הפאשלות בביצוע. אבל אני חושב שמבחינה רוחנית, זה היה בלתי נמנע, תודה שזה קרה. ואין ברי מזל מאתנו, לדעת שהמשברון הזה הגיע אלינו עכשיו, בציון ה-70 שלנו, משום שזז אצלו משהו, ואנחנו מוכנים להחשפות, המובילה ללמידה ולהתפתחות. בהקשר חברתי אנחנו נרפאים, ולכן בהקשר חברתי חוונו את ה"כאב".

בדשא בבריכה, בפאב אח"כ, ובכל פעילויות יום שבת, הרגשתי התעלות של שמחה, של אחווה ושל משיכת אנרגיה טובה לקיבוצינו. התרגשותי היתה גדולה אף יותר בשל אירועי המופע הצולע שפתח את סוף השבוע המופלא, סוף השבוע שהקרין אל מול עינינו בסמליות תהליך של התרוממות. ארצה לסיים בציטוט סבא הנרי שפרונג, מתוך גליון חג המשק. מאחל לנו: "שנדע להמשיך ולטפח את המסורת של התנדבות, שעשתה אותנו מה שאנחנו."

מזל טוב. להתראות בזיג הבא,

סאונד בהצגה / רותם איילון

שלום לחברי כפר הנשיא

ברצוני לשתף את כולם בהרגשה שלי לגבי נושא הסאונד והתפקוד של הצוות שתפעל את הסאונד, במהלך ההצגה וההופעות המרגשות והמרתקות לרגל חגיגות ה 70.

קודם כל עובדתית, היו בעיות שמע: מיקרופונים שלא תפקדו, רעשים, השהיות, ובשורה התחתונה - לא מספיק טוב ואני לוקח אחריות על כל מה שקרה עם הסאונד בערב.

ועכשיו כמה מילות הסבר: סאונד זה לשמוע, להבין וליהנות מהמוסיקה או המלל. הסאונד הוא גורם משמעותי ביותר בחוויה הכללית של הצגה או הופעה, ואם לא שומעים, או מבינים, או קולטים, או...שמים לב, הפספוס הוא גדול וחבל, כי אין הזדמנות שנייה בהופעה חיה. זה כמו להזמין מטבח מנגריה מובחרת, אבל המטבח שהגיע ללקוח נפגע בדרך בגלל ההובלה. לכן חייבים להקפיד על כללים אותם אפרט בהמשך.

למי שטרם יודע, סאונד הוא המקצוע שלי, בעבר הייתי המנהל הטכני של אולפן הקלטות באזור המרכז, שבו הקליטו בין השאר: מתי כספי, ריטה, שלום חנוך, כנסיית השכל, אינפקטד מאשרום, מתיסיהו Blood Sweat & Tears, אביהו מדינה, משה פרץ, שרית חדד ועוד רבים אחרים. כמו כן, אני מרצה לסאונד במכללת כנרת כבר מספר שנים, מלמד סאונד באופן פרטי שנים רבות, וכל זאת בנוסף להיותי DJ שמופיע באירועים ומועדונים כבר מעל 20 שנה.

אני אוהב מאד את המקצוע ונהנה מכל רגע. אבל יש מספר כללים הנדרשים כדי לבצע סאונד שיהיה אינטגרלי להצגה בהופעה חיה, שיזרום, שיתוזמן, שלא יעכב, או יידום, ואותם אפרט להלן על מנת שיהיו כללי ברזל להופעות הבאות, כי גם אני רוצה ליהנות מהמופע ביחד עם הקהל:

1. מיקרופונים הם ציוד טכני עם טווח קליטה מוגדר. המיקום של המיקרופונים על הבמה נעשה כך שהמלל או הצלילים יגיעו לכל הקהל, ועל כן, הזזת המיקרופונים בצורה לא מבוקרת, פוגעת מאד באיכות השמע. רעשים סטטיים, השתקות וכן הלאה. אסור להזיז מיקרופונים באופן עצמאי תוך כדי תנועה, אלא לבקש ולקבל שירות מצוות הסאונד ורצוי מאד לפני תחילת ההצגה, בזמן בדיקת הסאונד. כאשר משלבים להקות בתוך הצגה, יש לדאוג למקום ייעודי שבו יהיו מיקרופונים שאינם זזים, על מנת למנוע עיכובים בהרכבת הסאונד בין מקטע למקטע, ולמנוע מצב שכל להקה/הרכב יתארגנו במשך מספר דקות. חשוב

להדגיש שבסופו של דבר ההצגה או המופע הם עבור הקהל ולא לספק את הנגנים או השחקנים.

2. מיקרופון אלחוטי – מדונה: שחקן זה מקצוע לכל דבר, יש צורך רב להתאמן ולעשות חזרות כאשר משתמשים במדונות, ולא לשכוח להפעיל לפני עלייה לבמה, כאמור...חזרות. בנוסף במקרה של הצגת ה-70, לא תרמה לכך העובדה שצופים שישבו בסמוך לבמה, החליטו להטעין את המכשיר הסלולרי הפרטי שלהם בזמן המופע, וקבעו בעצמם אילו כבלים נחוצים יותר ואילו נחוצים פחות, לטובת חיי הסוללה.

3. ניהול: חייב להיות מנהל להצגה. מנהל שאחראי על החזרות, על צוות הבמה, על המשמעת, לדאוג לשטח סטרילי שאליו לא יכנסו לא קרואים או משתתפים, ולתזמן ולהריץ את המופע באופן שוטף, על מנת שהקהל לא יאבד עניין או קשב.

לסיום: אנחנו, צוות ההגברה נהנים מהעבודה, מהתרומה לקהילה ומההרגשה שעשינו אירוע שייזכר לדורות ואגב...סיימנו לקפל את הציוד כולו רק באחת בלילה (!) לא זכינו אפילו לטעום מהעוגות או מהכיבוד שהוגש בברכה, או אפילו סתם ליהנות עם חברים.

צוות ההגברה מתגייס בקיבוץ לאורך כל השנה (אולי אפילו יותר מכל צוות אחר), ועל כן חשוב לי מאד להודות לצוות המסור שעבד בהתנדבות ומתחושת רצון עמוקה, לתרום לחגיגות חג משק מוצלחות במיוחד, הרכיב, תפעל ופירק את המופע. תודה ל: ארניו, מירון מתתיהו, יהלי יודאיקין, רומי, אלון ושקד וולפין, וכמובן לאילן מדינה. תודה תודה רבה.

רתם

70 / תמר וולפין

יש לי רק מילה אחת, היא לא כל כך בעברית, היא לא באוצר המלים הנדרש לכתבה בעיתון, אבל יש לי רק מילה אחת לאמר:

וואו!!!!

וואו לכל מי שטרח ועמל והשתתף ועזר ביצירת חג 70 חגיגי ומרומם רוח כל כך. תודה לכל כך הרבה אנשים, שעשו במלאכה.

תודה!

חוק הלאום

... וכמו שאומרים בטלויזיה: "ובמעבר חד". מעומק השמחה אל עומק הגועל והעצב שאני מרגישה כלפי חוק הלאום שעבר כחוק יסוד בכנסת. ולא... לא יעזור להרגשת הגועל אם יוסיפו עכשיו חוק לטובת הדרוזים, וחוק לטובת הלהט"בים וחוק לטובת מיעוט כזה או אחר. כל מה שצריך היה להכניס לחוק היה המילה "שוויון". אבל אצלנו, כפי שכתב ג'ורג' אורוול יש שווים ויש שווים יותר.

וחוץ מזה מה היה רע במגילת העצמאות? אמנם היא נכתבה בחפזון בלחץ זמן, תוך ימים ספורים, אבל היה בה כל מה שאנחנו צריכים למדינה היקרה שלנו. "ללא הבדל דת גזע או מין". היה כתוב וצריך להיות כתוב גם בחוקים.

כואב לי על הורדת השפה הערבית ממעמדה כשפה רשמית של המדינה, וזה מגביר אצלי עוד יותר את הרצון ללמוד ערבית. יש לי שותפים? ננסה להקים פה חוג?

עמיקם גורביץ' ז"ל

לפני שבועיים הלך לעולמו עמיקם גורביץ'. הוא היה ידוע בעיקר כקריין של התנ"ך. הוא היה הקריין שקרא את יזכור בפתח כל טכס

הדלקת המשואות לאורך שנים רבות, עד שהחליפו אותו במישהו אחר.

עמיקם גורביץ' היה מורה בקורס שקיימה התנועה הקיבוצית להכשרת קריינים לקיבוצים, כחלק מהיצירה התרבותית שהתנועה טיפחה.

פעם בחודש היינו נוסעים לסוף שבוע לביה"ס לפעילי ההסתדרות ברחוב בלוק בתל-אביב, ובמשך 24 השעות הבאות למדנו את כל מה שהיה צריך ללמוד. היו לנו מורים מעולים, אבל המרשים ביותר ביניהם היה עמיקם גורביץ'. למדתי אצלו לשון עברית כמו שלא למדתי בכל הקורסים שעשיתי בסמינר ובאוניברסיטה. יהא זכרו ברוך.

**כולכם מוזמנים לשיחה עם
מירב מיכאלי**

הנושא

בחירות וחיזוק התנועה במפלגה

ב-21/8 במועדון החברים

בשעה 18:00

לשאלות ובירורים: רמי קציר הרחבה

אנחנו מתקרבים גם אליכם ☺

מוריד הגשם

לרגל חג השבעים מעלה שוב סיפור של פעם

הסיפור מוקדש לזכרו הבלתי נשכח של ג'ק (נורטון) בן נתן

ובכן, בואו ונזכר לרגע ביחד, בימים בהם טרם הייתה טלביזיה בכל בית והימים ימי רדיו בלבד. השעשוע המרצד היחיד, שהעניק הזדמנות לחבר העייף מעמל השבוע בגד"ש להירדם מול מסך, היה בשבת כשהיו מקרינים את הסרט השבועי בחדר האוכל.

באותה תקופה שלטה בעסקי הזוהר "מחלקת הקולנוע" ששכנה בת"א. הסרט היה מגיע באמצעות "אגד" בקופסה חומה מהודקת היטב ברצועות שחורות. המקרין היה מוציא בחרדת קודש את הגלגלים מהקופסה ומתקין אותם על מכונת ההקרנה. אחר כך היה מתמתח לו בכיסא וממתין בשקט מתוח לחברים שיגיעו לח"א לאחר השכבת הילדים (לינה משותפת זוכרים). וכך כאשר אדם ומכונה נמצאים להם דרוכים ונצורים בח"א נדמה היה שהכל מוכן לאירוע הגדול. אך מרגע זה ואילך נעו הדברים, כגזירת גורל בטרגדיה יוונית, לקראת התרסקות בלתי נמנעת.

בימים ההם היה מעין חוזה לא כתוב בין החבר לקיבוץ. כשחבר בא לראות סרט בשבת, הוא בא בתביעה בלתי מתפשרת שהכל יהיה "בסדר" (כלומר, שהאורות יאפילו את אט, גלגלי הסרט יתחילו לנוע באיושה חרישית, התמונות תרצדנה על המסך באור כחלחל, והוא יוכל סופסוף לשקוע בתנומה מבורכת). בסך הכל ה"בסדר" הזה היה הבסיס האיתן והבלתי ניתן לערעור של חייו במקום הנהדר שנקרא אז קיבוץ. וכשה"בסדר" הזה היה מתנפץ לרסיסים בגלל איזו תקלה מיד היה חרב עליו עולמו. ככלל, תגובת החברים, במקרים כאלה, נעה בקשת רחבה מקוצר רוח עד לתגובות של רשעות גלויה.

ולעומתם המקרין, בלט תמיד בבדידותו המזהרת. בסך הכל היה לנו כאן עניין עם חבר שמשחר ילדותו חלם לעסוק בקולנוע כשהיה גדול. והנה סופסוף הגיע היום המיוחל והוא ניצב לצד המכונה המסובבת שני גלגלים וזורקת קרן-אור צבעונית שהופכת, בהיתקלה במסך הלבן, לעולם מופלא של צבעים ומאורעות מעולמות רחוקים- ואז לפתע נשברו ההרמוניה והקסם ומהחושך בקעה קריאה- "מאניאק, מה עם הפוקוס", ולאחר מכן עלה קול עבה מתוך חדר האוכל החשוך והתלונן "אידיוט, אתה לא שומע שהקול לא עובד". וכך הסרט היה ממשיך להתגלגל איכשהו אל סופו והחברים היו הולכים בזעף לבתיהם ומותירים אותו לבד ביחד עם הזן ואמנות אחזקת מכונת ההקרנה.

ובכל זאת היו פעמים בהם הכול הלך כמו שצריך והחברים נישאו על כנפיה הטובות והצבעוניות של הקרן שנזרקה מהמכונה כשהיא מהבהבת מעל לראשיהם אל עולמות קסם רחוקים. עד אשר הגיעה הטלביזיה והרגה את הסרט בחדר האוכל, וזרקה גם את המקרין לפח האשפה של ההיסטוריה. באותו מוצאי שבת גורלי ומיוחד עליו אנו מדברים, נתן המסריט הרגיש לא טוב והוא ביקש מאבנר, הנער המסייע לו בחרדת קודש לגלגל את הגלגלים על מכונת ההקרנה ולהתקין בה את הפחמים, להחליף אותו ולהקרין לבדו. הדבר התרחש בשלהי שנות החמישים של המאה העשרים. היה זה בסוף חודש אוגוסט, בקיץ צחיח ולוהט, שבא אחרי שני חורפים שחונים ודלי גשם במיוחד. הפלחים היו כבר כל כך מיואשים, עד שאפילו שהיה חודש אוגוסט, כמוצא אחרון התפללו בצריף של הגד"ש, בלהט כמעט דתי, לסטלין אלוהי הסוציאליזם שיוריד גשם. וגשם כמובן אין.

אבנר הקדים לבוא באותו יום שבת כבר אחרי הצהריים, הוציא את המכונה מהמחסן שבו הייתה מאוחסנת בחדר האוכל במשך כל השבוע, והסיע אותה על גלגליה אל מקומה הנכון. הוא הוציא ברעדה את הגלגלים מתוך הקופסה בה היו נתונים ובדק שאינם קרועים באיזשהו מקום, כשהוא מעביר אצבע אוהבת ורועדת לאורך רצועת הצוללית השחורה והמבריקה. הסרט שהגיע באותו שבוע היה "מוריד הגשם". סרט מרגש עם ברט לנקסטר וקטרין הפבורן שהיה להיט גדול באותם ימים. נתן אמר לאבנר עוד קודם לכן שדיבר כבר עם אנרי, שהיה מכונה "האנגלי" (וזאת על שום העובדה שנולד בצרפת), ושהוא מוכן לבוא ולסובב את גלגלי התרגום מאנגלית לעברית שהופעלו באופן אוטונומי מהצד. ורק בקשה אחת הייתה לו לאנרי "האנגלי", אם אפשר לסדר שהחברים לא יצעקו עליו במהלך הסרט.

אחד הדברים המרתקים בצפייה בסרטים באותם ימים היה הצורך לתרגם מאנגלית לעברית, ואל זה הצטרפה העובדה המרה, שלעיתים קרובות מדי לא היה כל קשר בין המשפטים הנאמרים באנגלית על ידי הדמויות שעל המסך, לתרגום העברי שהיה נגרר לאורך המסך לצד התמונה של הסרט. המתרגם היה מפעיל באופן ידני גלגלת קטנה וקובע בעצמו את קצב התרגום. לפעמים המשפטים המתורגמים הקדימו להופיע אחר הדברים הנאמרים, ולרוב הם איחרו, אך כמעט אף פעם לא התקיימה סינכרוניזציה מוחלטת בין מה שנאמר על ידי הדמויות שעל המסך למה שהופיע בתרגום בצד.

באותו ערב ריגש הסרט את החברים ביותר. החברים הזדהו מאוד עם עיירת הספר האמריקנית הנמצאת בדיוק באותו מצב צבירה קיומי כמו הקיבוץ הצמא למים במדינת ישראל הצעירה והמתקוממת. התרגום, כרגיל, לא חפף את דברי הדמויות, ולמרות זאת הרומן בין ברט לנקסטר לקטרין הפבורן התפתח יפה לשביעות ליבם של החברים והחברות שישבו באותה עת בחדר האוכל. ובאמת קרה הפעם אותו דבר קסום ונדיר, שמתרחש לעיתים רחוקות מדי, וחדר האוכל איבד לאט את קירותיו והם הפכו להיות שקופים וכל הנוכחים נישאו על כנפי הקסם הקולנועי אל המדבר האמריקני הצחיח והלוהט שבסרט.

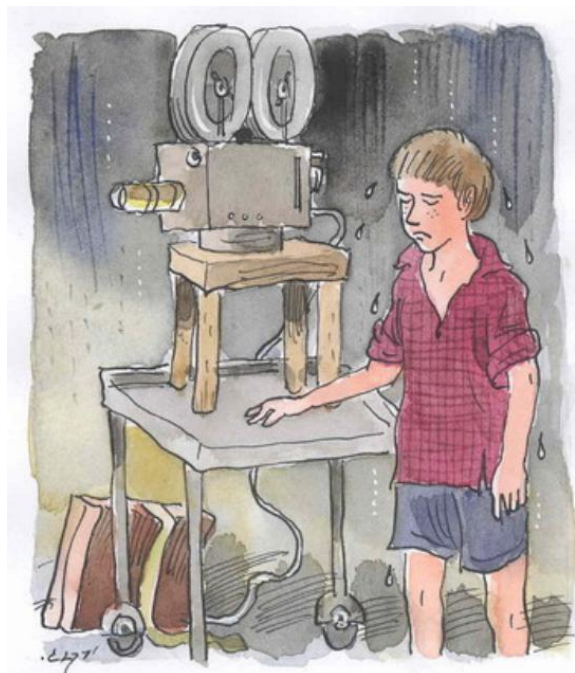
באותו זמן, ביל סטרבק (ברט לנקסטר) גבר נאה ונוכל לא קטן, כבר מנצל את תמימותם של אנשי העיירה הנואשים. הוא מגלה להם שהוא מין סוג של "מוריד גשם", משהו שלמד מהאינדיאנים. ליזי קארי (קטרין הפבורן) נופלת בקסמיו ביחד עם אנשי העיירה החביבה, ובאותה העת הוא שובה גם את ליבם של כל הצופים, ובעיקר הצופות, בחדר האוכל הקטן של הקיבוץ השחון, והוא מבטיח כמובן לכולם להוריד גשם. בסוף מתברר מה שהיה ברור כבר מההתחלה, שהוא רק נוכל עלוב המוליך את כולם שולל באמצעות יופיו וחיוכו צחור השיניים. ואז, אחרי שמתרחשים המון אירועים שוברי לב, ביל סטרבק עושה את "הקסם" המובטח שאמור לחולל גשם ועוזב כשהוא מותיר אחריו אנשים ונשים שבורי לב, בעיירה הנידחת ובקיבוץ כאחד.

כמה דקות אחרי שנעלם ברט על סוסו אל האופק המכחיל, החלו שמי הסרט להתקדר וגשם שוטף החל לפתע לרדת על עיירת הספר האמריקנית הצמאה. אנרי "האנגלי" סובב באותו זמן את גלגל מכונת התרגום בעצלותיים כאשר הוא מאט או מאיץ את תנועת ידו בהתאם לקריאות הייאוש של החברים. כאשר החל לרדת הגשם בסרט הגיע אנרי "האנגלי", מבחינת התרגום, למשפטים שנאמרו בסרט כחמש דקות קודם לכן. חבר עצבני במיוחד, שלמראה הגשם היורד בסרט איבד את עשתונותו, צרח לפתע בקול חזק ומהדהד: "שייקח אותך הרעם צרפתי מטומטם!", ובאותו רגע התרחש משהו מדהים, רעם כבד התגלגל בחוץ על ראשם של החברים וגשם זלעפות החל לרדת בקול המון טיפות גדולות ורטובות. תוך חמש דקות ניגרו ארצה כחמישים מילימטר של גשם והגשם רק הלך והתחזק. שש דקות אחר-כך החלו כבר המים לחדור מהגג, שלא הוכן עדיין לחורף, בבת אחת ומהרבה מקומות אל תוך חדר האוכל. מעל אבנר והמכונה נשפכה מהגג כמות גדולה במיוחד של מים שיצרה מיד קצר חשמלי במכונה. מיד אחר כך גם חדר האוכל חשך לגמרי ורק הברקים שבאו מבחוץ האירו לפרקים את פניהם הנדהמות של החברים. לאחר שהתאוששו מעט מהתדהמה, מיהרו החברים לבתיהם כדי להירגע, להתייבש ולהחליף בגדים.

גם אנרי "האנגלי", שנעלב מהקריאה "צרפתי מטומטם", הודיע לאבנר בכעס שהוא הולך ו"שהחברים ימצאו להם מישוה יותר חכם ממני כדי שיתרגם להם סרטים". ואז הוסיף בציניות זועפת "אולי מישוה שנולד בארץ!" והלך לבלי שוב.

וכך בסופו של אותו אירוע קוסמי, נותר לו אבנר לבדו בחדר האוכל המוצף עם מכונת ההקרנה הרטובה והדוממת והוא בודד ורטוב יותר מתמיד. מאז אותו יום זכה אבנר בקיבוץ לכינוי "מוריד הגשם".

וישנם כאלה, המוסיפים ומספרים שכעבור כמה שנים כאשר אבנר גויס כבר לצבא, התרחשה שוב שנת בצורת קשה במיוחד. אך בקיבוץ העדיפו הפעם להקדים תרופה למכה, ובמקום להתפלל לסטלין, הזמינו מיד ממחלקת הקולנוע את הסרט "מוריד הגשם", וצביקה שישנם לו מהלכים ב"מחלקת ביטחון", יצר קשר עם המפקד של אבנר, ואבנר אכן הגיע במיוחד כדי להקרין את הסרט.

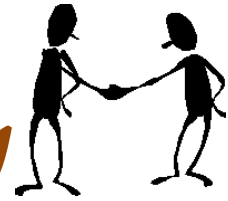

אותם חברים יודעים גם לספר
 שהעובדה שהפעם לא ירד גשם,
 נעוצה רק בכך שאנרי "האנגלי"
 עדיין לא נירפא מעלבונו וסירב בכל
 תוקף להיות המתרגם.
 ורק בגלל זה, לדעתם, לא התרחש
 שוב אותו שבר ענן מסתורי ושופע
 גשם, כפי שקרה בפעם הראשונה
 בה הקרין אבנר לבד סרט, בלי נתן
 המקרין הקבוע, שהרגיש לא טוב
 דווקא באותו היום.
 אייר: יעקב גוטרמן

דודו פלמה

נעים להכיר / מיכל אשחר

נעים להכיר – קומונת השומר החדש בכפר הנשיא

מור, יונתן, עמית, נדב, רענן ונרי

השבוע מדור קצת שונה, ובו נכיר שישה חבר'ה שעושים אצלנו השנה שנת שירות במסגרת אירגון השומר החדש. למרות שהם עוד רגע לא כאן, עבור ילדי החינוך הבלתי פורמלי ועבור הוריהם נוכחותם כאן היא משמעותית מאוד, וכל מי שעובר ליד התלתונים רואה את החווה המיוחדת והמניבה שהקימו כאן. אז לפני שהם ממשיכים לדרכם, ממש או-טו-טו, ישבתי איתם להכיר אותם, ואת החוויה הקיבוצית שעברו, קצת יותר.

מלמעלה בכיוון השעון:

מור, יונתן, נרי, רענן,
עמית, נדב.

אז מה זה השומר החדש?

זהו ארגון שנוסד לפני כ- 10 שנים סביב סיוע לחקלאים בשמירה והגנה ובהמשך גם בעבודה חקלאית. מזה 8 שנים קיימת שנת שירות במסגרת "מיצפים" - תכנית המשלבת שמירה, עבודה בחקלאות ולימוד. השנה החלה תכנית החוות החינוכיות (לאחר שנה של פיילוט בחדרה וירושלים), שאליה אנחנו משתייכים. מטרת התכנית היא להקנות לילדים ולנוער ערכים של אהבת הארץ, ציונות, חקלאות, חיבור לקהילה, ערבות הדדית, אומץ אזרחי ולקיחת אחריות. החווה שלנו בכפר הנשיא היא אחת משש חוות שהוקמו השנה בארץ, בשנה הבאה מתוכננות לקום עוד מספר חוות. יש לארגון עוד הרבה תכניות, ב"ס תיכון, התנדבויות יום ועוד, אפשר לקרוא עליהן באתר האינטרנט.

מאיפה אתם בארץ, ואיך הגעתם לשומר החדש?

עמית: גדלתי בשוהם, הייתי בתנועת נוער הצופים. כשרציתי לעשות שנת שירות, פתחתי את האינטרנט וחיפשתי, קראתי על השומר החדש, ראיתי סרטונים והזדהיתי, הגעתי למיונים והנה אני כאן.

נדב: אני מגן יבנה, הייתי בחוגי סיירות של קק"ל. בתחילת שנת יב' הגיעו לבית הספר שלנו להסביר על השומר החדש, התלהבתי מהנושא של החוות, אמרו לי שזה מגניב, עוד לא יודעים על זה הרבה כי זה חדש, אז תבוא תעשה יהיה נחמד. התמיינתי לכל מיני אפשרויות של שנת שירות ובסוף החלטתי על זה כדי לעבוד בשטח ובאדמה.

רענן: אני מחיפה, גם אני הייתי בצופים. חיפשתי לעשות שנת שירות, כיוונתי יותר להדרכת טיולים ובדקתי בבית ספר שדה, אבל אז דיברתי עם מישהו מהתנועה שעשה ש"ש בתוכנית של המצפים, והתלהבתי מהרעיון.

נרי: אני ממושב לכיש, הייתי בתנועת בני המושבים. התמיינתי לש"ש בתק"ם, ואז קיבלתי מייל על החוות, וזה הגניב אותי בקטע של חקלאות ושל עבודה עם ילדים.

יונתן: אני מירושלים, במקור מקיבוץ עין הנציב. ממש במקרה מצאתי את דרכי לכאן, עד היום אני לא מצליח להבין בדיוק איך... מה שהיה זה שאשתו של אחי אמרה לי שהיא מכירה מישהו שעובד במצפים, נתנה מספר טלפון, והנה אני כאן.

מור: אני מחיפה, בדקתי הרבה מקומות לעשות שנת שירות, בין השאר גם בדקתי את המצפים. במיונים כשהסבירו על החוות - את התכנון והמטרות ומה רוצים להשיג עפתי על זה והחלטתי שלזה אני רוצה להגיע.

ואיך הגעתם לכפר הנשיא?

כולם: בסוף המיונים חילקו אותנו לקומונות ושיבצו אותנו.

נרי: אני אמרתי חצור

נדב: אני ביקשתי כפר הנשיא, חשבתי - אווירה כיפית של קיבוץ, יהיה פה מגניב. מסתבר אגב שיעל שפרונג היא אחות של אמא של דודה שלי, אבל לא ידעתי את זה כשהשתבצתי.

מה זה אומר להיות ש"ש בשומר החדש?

באנו לכאן בלי כל כך לדעת מה אנחנו הולכים לעשות, כי אנחנו מחזור א'. זה לשלב עשייה ולימוד: היינו עם הילדים של א'-ו' 6 ימים בשבוע - חמישה אחרי הצהריים וביום שישי. חלק מן הימים בחווה וחלק מן הימים בפעילות בדואן (תלתון). עכשיו בקיץ אנחנו בקייטנה איתם כל היום. עם הנעורים אנחנו יום אחד בשבוע בערב. יש לנו יומיים של התנדבות בבקרים בבתי ספר - מבוא גליל באיילת השחר, חוני המעגל, שבט סופר ואורט - בחצור הגלילית. בשאר הבקרים אנחנו עובדים בהקמת החווה כאן. בימי רביעי בלילה אנחנו יוצאים לשמור בחוות עמוד ליד חוקוק. אנחנו עושים גם מדסי"ם (בהדרכת עצמנו), ויש לנו שעות של לימוד בנושאי היסטוריה, יהדות, ערכים ודינמיקה קבוצתית עם

המדריכים שלנו מאירגון השומר החדש, ולפעמים אנחנו מביאים נושאים ומעבירים אחד לשני – שיר, סיפור, אירוע. כל בוקר אנחנו פותחים ב"קפה פנימית" – מישהו מאיתנו מביא משהו קטן, עשר דקות, שיר, סיפור... ואיך בחרים מי מביא? לפי הגובה – ביום א' יונתן וביום ו' נדב ובאמצע כל השאר.

כשבאנו לקיבוץ היינו כמו חלוצים – לא היה לנו גז אז בישראל הכל בטאבון של הגינה הקהילתית, אפילו אורז, סתמנו חורים ברצפה עם ניילון נצמד... אוולין הביאה לנו שולחן לסלון... לאט לאט הגיע ציוד.

מור: עכשיו לקראת סיום זה מרגש, אתמול ישבנו על הדשא באירוע הסיום שלנו (למרות שיש לנו כאן עוד כמה שבועות), בדיוק במקום שעשינו את המיונים, בחווה בחדרה, לפני שנה וחצי שמעתי על זה – והנה עכשיו אני מסיים אותה.

רגע רגע, מה זה החווה בחדרה [מצלצל מוכר...]?

זו החווה הכי גדולה של השומר, היא קיימת שנתיים אבל היא נמצאת בתוך חווה של משפחת אהרונסון שקיימת כבר איזה מאה שנה, יש שם הרבה פרדסים והרבה אבוקדו.

[במאמר מוסגר, התרגשתי. האם ייתכן שזו אותה חווה שבה היו גרעין ב' לפני העלייה למנסורה?]

חזרה לראיון.

בתחילת השנה היה לנו קשה כי לא היה לנו מושג מה הציפיות מאיתנו, גם לנו באופן אישי וגם לדעתנו לאירגון כולו. היה חוסר בתיאום ציפיות מול הקיבוץ, לא הבנו מה רוצים מאיתנו ואיך אנחנו משלבים את זה עם מה שאנחנו מביאים. אנחנו חושבים שגם לקיבוץ זה היה לא ברור, לקח הרבה זמן לעבוד על זה. בסופו של דבר צמחנו מתוך התהליך הזה, זה היה חלק מההתפתחות שלנו, ועכשיו אנחנו מביאים את עצמנו באופן הרבה יותר מלא.

משהו על החווה הקיבוצית?

יונתן: כשהגענו, כולם אמרו לנו שלום בשבילים וחייכו אלינו, זה גרם לנו להרגיש בבית.

נרי: מאוד נחמד להשתלב בקהילה כאן למרות שאנחנו לא מכאן, הרגשנו מאוד בנוח כאן.

נדב: בחג המשק זה היה ממש לראות את האווירה הקיבוצית, שלא ממש ראינו כל השנה, אווירה משפחתית, כולם מכירים את כולם, הבדיחות בטקס והסרטים מהעבר. זה לא מובן מאליו שלכל כך הרבה אנשים יהיה כל כך הרבה במשותף.

מור: כיף לראות איך לאט לאט זה נהיה הבית שלך, אתה מכיר ויודע להסתדר פה יופי.

יונתן: אני חושב שחצי מהאנשים כאן מכירים אותנו כי תפסנו איתם טרמפים. בחצי השנה הראשונה היינו עסוקים בעיקר בלהסביר לאנשים איתם נסענו מי אנחנו ומה זו התנועה הזאת. זאת ההזדמנות לומר תודה לכל מי שעצר לנו ולבקש שיעצרו גם לש"ש של שנה הבאה.

כולם: בתחילת השנה, כשרק הגענו, יוחאי היה בא לפה כמעט כל יום, היה עושה בערב ביקור יומי, מסביר לנו דברים, צירף אותנו לקבוצות הווטסאפ הרלוונטיות, הביא לנו אופניים... בהמשך הדס עזר לחבר אותנו לכל מה שקורה בקיבוץ, מי בעד מי, גישר על הרבה פערים של דברים שלא ידענו, שרף הרבה שעות שינה על להבין מה קורה פה. בהקשר החינוכי מעיין (דריי) השקיעה הרבה שעות, גם על חשבון המשפחה שלה, בלדבר איתנו ולהסביר על כל מה שקורה בדואון, וזה היה חשוב להתחלה שלנו פה, אנחנו רוצים להגיד שאנחנו מאוד אוהבים אותה ולמדנו ממנה המון.

אנחנו רוצים להגיד תודה רבה לכל מי שהכין לנו ארוחת ערב בשבתות, זה היה מאוד מחמם את הלב ושדרג את השבתות שלנו - ובעיקר את שישי בצהריים שלא היינו צריכים להיות בטרפת של בישולים. בשבת הראשונה שלנו כאן הכנו ממש קצת אוכל, ואז למזלנו יוחאי בא והביא לנו.

רגעים מאתגרים?

היה חסר פה סדר ותיאום, אחדות הפיקוד היתה חסרה כל השנה, מבחינת מי אחראי עלינו, היה פה בלגן גדול. היו גם זמנים ששמענו יותר תלונות מאשר תודות, ואנחנו מקווים שהש"ש שאחרינו יקבלו יותר ש"פ ורוח גבית מההורים. מצד שני גם היתה הרבה תמיכה והתעניינות מצד הרבה הורים, ואנחנו רוצים להגיד על זה תודה.

לאן אתם הולכים מכאן?

נדב: מתגייס עוד שבועיים, ב 15/8, למודיעין
עמית: תומך לחימה במודיעין, אבל תרשמי שאני הולך לשיטת
רענן: הולך למגלן
נרי: עתידי לוט בערפל, עשיתי ניתוח בעיניים אז יש לי קצת בעיות עם הצבא, כרגע בתהליכי מיונים
יונתן: אני רוצה לגולני וכך יהיה
מור: לצנחנים

לסיום...

אנחנו רוצים להגיד – היה כיף ותודה, מבקשים שתאהבו את המחזור הבא של הש"ש אבל לא יותר משאתם אוהבים אותנו. אנחנו מודים לקיבוץ על שהיינו חלק מהקהילה פה והתחברנו להרבה אנשים כאן, נקפוץ לבקר.

לקומונת השומר החדש – נעים להכיר! תודה רבה על השקעה, מסירות התמדה, ועל הנשמה שנתתם בתוך מציאות מורכבת ודינמית. הרוח הרעננה שהבאתם למרחב והערוגות המלבבות והשופעות עשו כאן הרבה טוב. אני בטוחה שהעשייה שלכם תישא - וכבר נושאת - פירות, וגם ירקות (חח). המון בהצלחה בהמשך הדרך, מוזמנים תמיד לבוא לבקר.

ראיינה: מיכל אשחר

סדנה חשובה ומצילת חיים

מוזמנים ליידע הורים לילדים

הגשת עזרה ראשונה לילדים .
בסדנה נלמד מה עושים במקרה של -
כניסת גוף זר לכלי הנשימה,
עקיצות, כוויות הרעלות ועוד..

יום חמישי 9.8.18 שעה 16.00 במרפאת יסוד המעלה

עלות סמלית ביותר

למבוטחי המושלם 20 ₪
למשתתף ללא מושלם- 60
למבוטחי קופות אחרות 72

אורך הסדנה 3 שעות ומועברת במפגש אחד ע"י מומחה בנושא
מספר המשתתפים בכל סדנה בין 12- 20 משתתפים

ההרשמה תתבצע במרפאת חצור 04-6869222
(לפי מספר קוד 90011)
תודה ויום נפלילא

מלי כהן

מקדמת בריאות-מנהלת גליל

טל' 04-6869225 אינטרפקס 04-6163032

משולחן העורכת

וכשנדמה לנו לפעמים שכבר אין מתנדבים לפעילויות שונות של תרבות ועזרה הדדית. אז אם הבטנו טוב בפעילות סביב רק בסופ"ש החג האחרון, נוכחנו שהתבדנו.

כדאי שנביט טוב יותר פנימה ומסביב ונראה, הרבה רצון טוב והתנדבות בכל פעילויות חג המשק לאורך כל השנה והחג עצמו.

ויש עו ברשימה של מתנדבים שעושים למען הקהילה כל השנה' בשקט ובצניעות:

גבי אורן שמכסח את הדשאים הציבוריים, אפרים מעין שמטפח את הסובה, כמו גם פינות בגדר המערכת ובטח בעוד מקומות שלא תמיד רואים. מתנדבים רבים עוזרים למעין ורחלי בלב הקיבוץ מתנדבים רבים מאיישים את הועדות השונות.

סה"כ יש במה להתגאות. כן ירבו המתנדבים והאירועים השמחים, בחיינו החברתיים והאישיים. מגיע לנו.

